

Stef Reynaerts TBOW 21- 23 augustus 2009

Finishers TBOW 2009 vlnr Johan De Keukelaere, Geert Demeyere, Bart Van Hauteghem, Stef Reynaerts , Elias Van Hoeydonck, Frank Verschaeve en Kris De Craemer

Een mooi webalbum van TBOW 2009 vind je via deze links((met dank aan Bart en Johan voor de samenstelling) [DAG 1](#) [DAG 2](#) [DAG 3](#)

Donderdag 20/8

De hitte van vandaag is er werkelijk over , al een geluk dat we vandaag niet moeten rijden . Bart ,Johan en ik rijden naar Westmalle om daar samen met Elias en Dominik , die de logistiek verzorgt, naar de Duitse grens te rijden. Eerst verorberen we nog een lekker bord pasta aangeboden door de familie Van Hoeydonck . Geert, Frank en Kris komen zelf naar de overnachtingplaats. Onderweg is het bang afwachten hoe geweldig

het onweer tekeer zal gaan. We slapen de eerste nacht in de tentjes en dan kan je regen en wind wel missen. Ook voor het parcours zou het best niet teveel regenen, alles ligt er nu perfect bij. We komen net voor zonsondergang aan en stellen onze tentjes snel op langs de veldweg die ons morgen naar de meest oostelijke grenspaal brengt. Ik steek snel in mijn slaapzak, vanaf nu is elke minuut rust extra van belang. Frank en Geert bellen mij nog juist voor ze aankomen en ik begeleid ze nog snel even via de telefoon naar onze tijdelijk camping. Het onweer blijft beperkt tot veel klank- en lichtspel maar weinig regen, gelukkig...

Vrijdag 21/8 etappe 1 (167 km / 2900 hms)

Om 05h zorgt de gsm voor wat lawaai en iedereen kruipt uit zijn tentje. Het weer is nog betrokken en er valt af en toe een drup regen maar het is helemaal niet koud.

Na een stevig ontbijt wordt de bagage in de volgwagen gestoken en om 06.30h zijn we onderweg naar de start. Elias heeft al direct voor een onverharde klim als opwarming gezorgd ;-)

Nog snel een paar foto's aan de grenspaal en we kunnen starten. De eerste meters zijn in dalende lijn, ik zit al snel achteraan in de groep en bij de eerste stevige grasklimmetjes laat ik de groep rijden.

Eigen tempo rijden is het motto met dergelijke ondernemingen en ik hou mij direct aan die regel. Tegenover vorig jaar is het parcours in de beginfase wat intensiever geworden en ik ben er toch niet echt gerust in. Ondertussen is het licht beginnen regenen maar de ondergrond is nog goed, onder de bomen is het zelfs nog droog. Voor mij zijn dat ideale omstandigheden met die extra afkoeling. Het parcours klimt en daalt constant langs boswegen en singletracks, nooit echt technisch. Na een uurtje alleen te hebben gereden zie ik de staart van de groep terug en terwijl Johan een paar foto's neemt kan ik terug inpikken. Niet voor lang helaas, tegen alle gewoonten in had ik achteraan een nieuwe UST Racing Ralph gestoken terwijl ik altijd met een UST Little Albert rijd. Door de droge ondergrond en de aard van het parcours op dag 2 en 3 dacht ik wat voordeel te halen uit een vlotbollende band. Plotseling knalt de band van de velg terwijl ik op een bospad zonder enig obstakel rijd. Ik vrees direct voor een gescheurde band maar dat is niet het geval. Om niet teveel tijd te verliezen steek ik direct een binnenband terwijl de Notubes vloeistof heel de boel nog wat extra plezant maakt. Ik krijg de band natuurlijk niet mooi recht gemonteerd in de velgflanken maar vertrek zo, aan de volgende bevoorrading dan maar met de voetpomp proberen. Na een tijdje sleept de band weer tegen het frame en ik doe nog een poging om de band wat te centreren maar het helpt niet.

Ondertussen is de groep weer weg natuurlijk, ik profiteer dan maar van de mooie stukken die er nu aankomen. Eerst is er een lange singletrack in de vallei van de Holzwarche die mooi heen en weer slingert aan de bosrand, genieten !! Na de Holzwarche komt al snel het stuwmeer van Butgenbach dat we bijna volledig omcirkelen. Door het vroege uur zijn er nog geen wandelaars en het is zalig biken op de grindpaadjes. Frank is ondertussen begonnen aan zijn té lange reeks van leuke banden en staat vlak voor de bevoorrading de eerste maal stil. Iedereen staat nog aan de voorziene stopplaats

maar ik zie geen volgwagen , Elias is druk aan het bellen en ik hoop dat we niet met slecht nieuws te maken krijgen. Gelukkig is het niks , Dominik moest gewoon wachten tot de supermarkt open was om wat aankopen te doen en na 5 min kan iedereen zich bevoorraden . Ikzelf vul mijn zakken en vertrek direct , de dag is nog lang en ik rij liever een rustig maar konstant tempo met weinig stoppen en vertrekken.De achterband laat ik zitten, op asfalt zwabbert de fiets serieus maar offroad gaat het nog , vanavond of morgenvroeg dan maar direct een andere band opleggen.

De volgende kms zijn de meest technische van de ganse rit en ik neem wat reserve aangezien dit niet echt mijn specialiteit is. Het parcours volgt de loop van Warche langs een singletrack bezaait met wortels, stenen en af en toe een stukje vlonders die behoorlijk glad zijn. Supermooi maar ik hou het rustig en stap regelmatig af. Wat verder opnieuw een zeer mooi stuk , ditmaal langs de oevers van het stuwmeer van Roberville. Hier heb ik al wat meer vertrouwen en kan bijna alles rijden .Aan de stuwdam verwacht ik de anderen terug maar voorlopig zie ik niemand.

Vanaf de stuwdam gaat het richting Botrange , eerst via een paar steile klimmetjes met het kasteel van Rheinhardstein als decor , daarna via een technische afdaling in 2 delen die eindigt aan de Bayehon.Ik begin er echt plezier in te krijgen en vergeet zowaar dat ik nog 120 km moet rijden . Gezwind begin ik aan de klim naar Botrange ,de eerste zonnestrallen verdrijven de regenwolken en het wordt stilaan warmer. Opnieuw neem ik geen pauze en rij direct naar de top waar Dominik al klaar staat met de bevoorrading . Ik kom aan om 11.30h wat een half uur vroeger is dan ikzelf had voorzien , mooi ,dat geeft extra motivatie. Ik vul nu Camelbak en bidons aan , het gaat tenslotte bergaf naar Spa de volgende kms ;-). Juist wanneer ik vertrek komt de groep toe, zij hebben nog wat extra pauzes ingelast en pakken het ontspannen aan (ik dacht al dat ik ze gewoon uit de wielen had gereden loool).Het eerste doel van de rit is bereikt , we staan op het hoogste punt van België, nu nog bergaf naar de zee ...

Ik vind snel mijn ritme terug op de brede grindwegen bij de start van de afdaling en kijk uit naar de nieuwe stukken die we dit jaar aan de track toegevoegd hebben. Na een stuk berijdbaar veen met 1 wel héél diepe modderpoel volgt de track de bovenloop van de Hoëgne met afwisselend brede wegen en singletracks. Hier heeft het beduidend minder geregend en het gaat snel bergaf tot Sart . Hier opnieuw wat aanpassingen aan het parcours tov 2008 zodat er veel meer onverharde wegen in zitten . Even de E42 oversteken en dan via een fantastisch pad naar de bossen boven Spa.Ik voel hier en daar al wat vermoeidheid maar kan nog vlot de korte , nijldige hellingen oprijden . In Spa sta Dominik opnieuw klaar met bevoorrading , de voltallige groep komt wat later toe terwijl ik alweer vertrek.De volgende kms zijn bekend voor de meeste marathonbikers , zeker voor diegene die Solo's Ride al reden. Via de slotklim van AMBT gaat het naar Becco en Remouchamps . Bart , Johan, Elias , Kris en Frank rijden mij voorbij en ik zal ze pas terug zien bij de aankomst,Geert zit nog achter mij .

In Remouchamps volgt een kort recuperatiestuk langs de Amblève om dan juist achter het station van Aywaille direct steil het bos in te rijden, pfft dat pikt serieus. Het vervolg van de klim is gelijkmatiger en onder de bomen is het koeler en gewoon zalig biken. Boven voor het eerst mooie uitzichten over de valleien van Ourthe en Amblève, het is nu helemaal opgeklaard . Naar de Ourthe gaat het via enkele leuke singletrack afdalingen. De echte Ardennen zijn nu achter de rug maar het klimwerk is nog niet voorbij , de eerste

hellingen hebben nog veel leesteen als ondergrond maar uiteindelijk moeten we omhoog via een graspad dat blijkbaar helemaal omgewoeld is tijdens het voorjaar. Natte mulle grond met een laagje gras , niet echt een aanrader na goed 120 km biken. Het parcours wordt nu vlakker en sneller maar ik blijf rustig rijden , vorig jaar ben ik hier helemaal stuk gegaan en dat ben ik nog niet vergeten. De ondergrond is nu kurkdroog , dat beloofd voor de volgende etappes. Ter hoogte van Tinlot is de laatste bevoorrading voorzien, Kris staat klaar om te vertrekken , de anderen zijn al verder gereden. We wachten nog even op Geert maar hij daagt niet op. Samen met Kris begin ik aan het laatste deel maar rijd al snel opnieuw alleen , Kris rijdt vlot door. Vlak voor Maas zijn er nog paar zware kilometers. Tussen Stree en Modave nog een bospassage die er schitterend bijligt , we waren toch al uit de Ardennen of niet? In Huy gaat het niet rechtsstreeks over de Maas , ik had daar bij de verkenningen nog een steile asfaltklim gevonden die ik niet kende . Nu had ik hem liever niet gevonden , het gaat echt wel heel steil omhoog en ik vloek dat het niet meer mooi is .De afdaling maakt veel goed en eindelijk zie ik de Maas, nog 12 km tot de slaappleats, het is ondertussen al 19.00h en ik zit al 12h op de fiets maar ik voel mij gezien de omstandigheden nog goed. Ook aan de overkant van de Maas gaat het nog goed op en af met eerst de “ Muur van Wanze” of zoiets , een steil stuk dat je van ver ziet liggen , alles kraakt maar de moral is goed en dit is de laatste echt steile klim. Nog wat veldwegen en mooie passage langs een steengroeve en Oteppe komt in zicht. Het klimmetje naar de ingang van de camping was ik blijkbaar vergeten , dat doet nog even pijn .

Kris rijdt net voorbij en zoekt de slaappleats, we zien Dominik die ons zegt dat op dezelfde plaats als vorig jaar staan. Elias, Bart , Johan en Frank zijn al opgefrist en de fietsen blinken al terug.

Oef , dat ging veel vlotter dan ik gehoopt had , een half uur sneller dan vorig jaar maar vooral nog een gevoel van overschot en benen die nauwelijks pijn doen.

Geert komt een paar minuten later ook binnen en we kunnen nog tijdig naar het restaurant voor de traditionele spaghetti.

Onder een prachtige sterrenhemel kruipen we rond 22.30h in onze tent, het zal niet lang duren of iedereen ligt te ronken.

Zaterdag 21 /8 etappe 2 (167 km / 2000 hms)

Om 06.15 is iedereen weer present met een goed humeur , het weer ziet er veelbelovend uit. Ik verwissel eindelijk mijn achterband en steek nog snel nieuwe remblokjes zodat de fiets ook klaar is voor dag 2. Om 08h zijn we onderweg voor weer een lange dag die ons van Oteppe naar Ronse brengt

De aanloop gaat in dalende lijn via brede veldwegen en de groep verbrokkelt snel . Ik hou mij in en rij zoals gisteren direct achteraan al kriebelt het wel om er een snok aan te geven . De dag is nog lang en ik neem mij voor om zeker tot km 100, ter hoogte van Lot , geen gekke dingen te doen. De eerste 70 km van vandaag zijn nieuw t.o.v. 2008 en lopen deels samen met de track van onze TBNZ . Het parcours gaat over van de min of meer vlakke velden van Haspengouw naar de heuvels van Waals Brabant. Dit is mijn streek en ik kan dan ook zonder naar de gps te kijken vlot de track volgen. Dat is wel een voordeel

. Geert rijdt ongeveer hetzelfde tempo maar ik kom hem meermaals tegen wanneer hij vanuit een andere weg weer op het parcours terecht komt. In Grez Doiceau is na 55km de eerste stop voorzien, Kris en Geert komen iets later toe . Kris had in het begin een lekke band en haalt ons nu terug in , ook Geert moet een band vervangen ,de anderen zijn al een tijdje vertrokken.

Zoals anders vul ik nu ook alles bij en vertrek snel, eten en drinken doe ik zoveel mogelijk op de fiets . Vooral om toch wat tijd te winnen maar ook om te vermijden dat ik te weinig zou eten of drinken.

Tot de volgende bevoorrading in Lot (100 km) is het genieten , veel bos met natuurlijk het Zoniënwood maar ook rond Ottenburg, Huldenberg en Beersel zijn er mooie passages.

Hier heeft het duidelijk harder geregend tijdens het onweer van donderdag. Alle paadjes zijn uitgehold door het water en onderaan de afdalingen liggen er hopen zand, stenen en takken. Voorbij de E411 gaat het plots een stuk beter dan vanmorgen, ik kan zonder moeite het tempo hoog houden op golvende wegen . Het lijkt erop dat ik dag 2 ga overleven .

Van de verkenningen weet ik dat na het kanaal Brussel –Charleroi een vlakker stuk komt , aan de bevoorrading in Lot vul ik weer alles bij . Ik zie niemand anders en rijd alleen voort . Achteraf hoor ik dat Kris juist aankomt wanneer ik langs het kanaal vertrek. De wind zit goed en ik ga stevig door op de smalle paadjes die hier overal tussen de velden liggen . Geraardsbergen is de volgende stop en ik besluit tot daar hard door te rijden om zo wat tijd over te hebben voor het laatste stuk naar Ronse dat weer zwaarder is. Ook hier zijn er veel nieuwe stukken die ik nog maar 1 keer gereden heb maar ik kan ze nog goed voor geest halen ,op de meeste moeilijkere passages kan ik vertrouwen op mijn geheugen en kan zo vlot door rijden. Juist voor de stop gaat het gestaag omhoog naar de Muur van Geraardsbergen , daar krijg ik toch een dipje . De klim is volledig beschermd van de wind en warmte bekomt mij niet echt goed.

Weerom een snelle hap en nog wat extra drank en ik duik de trappen af naar het marktplein van Geraardsbergen , de enige stad op het parcours vandaag . Eigenlijk wel straf als je bekijkt hoe dicht- bevolkt dit deel van België is waar we doorrijden. Nog 26 km tot de JH van Ronse met nog heel wat klimwerk dus ik temporeer weer wat , de afstand en de lange dag gisteren beginnen op te spelen. Op de slechte veldwegen ga ik van links naar rechts , vergeet te schakelen , zet de lock out van de vork te laat af en rij zo bijna in de prikkeldraad in . Het moet niet te lang meer duren vandaag blijkbaar. De mooie paadjes in Brakelbos en La Houpe gaan dan weer wat vlotter , het is er ook wat koeler . Vlak voor de aankomst nog even de batterijen van de gps verwisselen en afdalen naar de JH , dacht ik . Ik ben hier nochtans al 2 keer gepasseerd en telkens vergeet ik het laatste deeltje dat nog een paar steile knikjes heeft. Die doen serieus pijn maar net als gisteren voel ik me nog goed , om 18.45h kom ik aan . Weer bijna 11h op de fiets , wat gaat dat morgenvroeg geven als we direct moeten klimmen naar het Muziekbos.

Frank en Geert wonen vlakbij en overnachten niet in de jeugdherberg, Kris verrast ons nog met een bezoek van zijn vriendin en we genieten nog van een lekkere salade en een bord pasta in de brasserie vlakbij . Leuk einde van een mooie dag . Iedereen is moe maar de vooruitzichten van de laatste dag zijn goed, de etappe is niet te zwaar en de weersomstandigheden zijn echt schitterend. Zon en voor de laatste 50 km rijden krijgen

we de wind vol in de rug. Pas als ik in bed kruip besef ik dat het misschien wel lukt om de hele rit uit te rijden ....

ZoZondag 23/8 etappe 3 (152 km / 1200 hms)

Ditmaal geen gsm maar een haan die al om 05.30 kraait, we draaien ons nog eens rond maar de haan geeft niet op en om 06.30 staan we op , we hebben nog wat tijd want het vertrek is pas om 8.30 voorzien. In tegenstelling tot wat de beheerder ons zei is het ontbijt toch klaar om 07.30h .We zijn alleen in de jeugdherberg die toch wel over wat slaappleaatsen beschikt. Een mens vraagt zich af hoe dit allemaal kan blijven bestaan. Frank en Geert zijn rond 8h terug ter plaatse en we kunnen op tijd vertrekken . De vlakkere etappe van vandaag zou in principe ook minder tijd vragen en de wind waait uit een gunstige richting. Maar eerst nog op en door het Muziekbos en het Kluisbos met daar tussen nog enkele klimmetjes op de flanken rond Ronse. Allemaal mooi en niet enorm zwaar maar ik vertrek toch opnieuw rustig en zit zo direct achteraan . Mijn eerste doel is de Schelde na 22 km , dan zijn de zwaardere stukken achter de rug. Johan dolt wat met fototoestel en rijdt zo weg van mij wanneer hij vooraan ook nog wat gaat spelen. Straf ! Juist voor de Trieu (onverharde versie) moet ik een sanitaire stop doen en iedereen verdwijnt weer uit het zicht. In het Kluisbos doen we nieuwe paadjes aan die voor mij geen plezier zijn , het gaat voor geen meter en de motivatie is wat weg, gelukkig weet ik van vorige keren dat het begin van deze etappe altijd zwaar doorweegt en dat er later wel beterschap komt. Ik sukkel maar wat voort en eenmaal over de Schelde eet en drink ik om de 20 minuten om toch weer wat kracht op de pedalen te kunnen zetten. De eerste stop ligt op 55 km aan de Leie waar ik hoor dat de anderen niet echt ver weg zijn , dat helpt natuurlijk wat. Ik begin er door te komen en pas de tactiek van de vorige dagen toe , weinig stoppen , veel eten en drink. Nog 100 km te gaan met een zwaarder stuk in het Heuvelland . Ik vind snel mij tempo van gisterennamiddag terug en de kilometers lijken plots veel korter. De Kimmel en de Rode berg zijn al in de verte te zien en ik duw nog harder , als ik daar over ben ligt de zee bijna voor het grijpen . Juist voor de stop aan het Hellegat zie ik Geert en Kris rijden, ook Johan is nog aan het eten. Elias, Bart en Frank hebben er een serieuze lap op gegeven zijn al 45 min vroeger vertrokken. Ik hou een korte stop , de afdaling gaat naar Westouter en daar draait het parcours naar het noordwesten zodat de wind helemaal in de rug staat .Het is nog 55km maar ik rijd juist of de meet om de hoek ligt, misschien toch maar wat vertragen om niet stuk te gaan , de wegen en paden zijn snel maar het allerlaatste stukje naar zee is nog zwaar. In Proven is nog een korte stop waar ik toch wat moet gaan zitten. Geert, Kris en Johan komen ook toe . Kris heeft een aanrijding gehad met een andere fietser en heeft heel wat schafwonden.Na wat verzorging kan hij toch verder en we rijden vertrekken allemaal samen .In groep malen we de laatste 38 km af. Na nog een mooi pad langs de Ijzer en een paar verschrikkelijke veldwegen komen we aan in de Moeren . We probeer allemaal wat kopwerk te doen maar het lukt niet meer en ik moet regelmatig achteraan weer aansluiten wanneer we op het asfalt komen. Op naar de duinen dan maar , na een paar meter is het afstappen voor iedereen. Nog een 30-tal minuten stappen in het mulle zand , zwaar maar het kan mij niet meer deren . Nu weet ik zeker dat deze Transbelgië Oost West binnen is. Bart , Elias en Frank zijn al een uur ter plaatse maar zijn nog even uitgelaten als wij wanneer we aan de meest westelijke grenspaal aankomen. Een

onvergetelijk moment voor mij , dit was waarschijnlijk de laatste mtb-meerdaagse die ik zal rijden, al moet ik zeggen dat met dit resultaat het moeilijk zal zijn andere uitdagingen links te laten liggen.

We rijden nog langs het strand van De Panne als afsluiter en kunnen nog douchen in de plaatselijke sporthal. Kris wordt opgepikt door zijn vader , Frank en Geert keren naar huis met de echtgenote van Frank. De rest keert nog terug naar Westmalle met de volgwagen. Elias wil ons nog vergassen tijdens de rit maar kan onze honger niet bederven en in Zoersel kunnen we niet anders dan een frietje te gaan eten , iets anders zou niet geschikt zijn om een Transbelgië af te sluiten. Om 01.00 sta ik terug thuis , dit gaat nog even blijven hangen in de benen maar ik ben ongelofelijk fier dat het mij gelukt is !!

Een dikke MERCIÉ aan gans de familie Van Hoeydonck , zij hebben allemaal wel een deel in het slagen van deze onderneming. Was het niet tijdens dit weekend dan zeker tijdens de verkenningen en voorbereidingen die heel wat tijd en werk gevraagd hebben. Voor dit weekend zeker een pluim voor Dominik, Elias' broer die 3 dagen achter ons aan reed en klaar stond om aan al onze culinaire grillen te voldoen ;-))Ook alle deelnemers zijn bedankt voor de steun en ongedwongen sfeer voor, tijdens en na de rit !! En uiteraard proficiat aan iedereen die van grenspaal tot grenspaal reed.

Stef